

[Axel Kristensen.]

om indgreb i dag; men vi ønsker, at det skal siges til parterne, så de forstår det, at det må være et almindeligt krav til dem, at de må øve ret og rimelighed på disse områder, så landet kan få løst sine problemer.

Hans Rasmussen: Jeg vil ingenlunde betvivle det ærede medlems gode vilje til at bringe forholdene i samfundet så godt i takt med hinanden som overhovedet muligt. I øjeblikket har vi nogle ganske få arbejdsløse, de er også ferme på fingrene, så hvis det ærede medlem skulle få tandpine, kunne han sende bud efter dem; så skulle han nok få tænderne trukket ud af smedene; det er de hurtige og rappe til.

Jeg mener nu, at talen i hvert fald i slutningen var præget af en vis forvirring, som vi bliver nødt til at anholde. Se, når forespørgerne fra venstre og det konservative folkeparti har rettet deres spørgsmål om eventuelle overenskomstmæssige begrænsninger med hensyn til arbejdskraftens anvendelighed til statsministeren, har det vel en bestemt hensigt. Man formoder, at spørgsmålet skal bringes ind på det taktisk-politiske plan, hvor det aldeles ikke hører hjemme. Hvis nemlig venstres og de konservatives forespørgere ville beskæftige sig med bevægeligheden på arbejdsmarkedet på et sagligt grundlag, så havde jeg fundet det mere rigtigt, om man havde rettet spørgsmålet til arbejdsministeren og drøftet det med ham.

Spørgsmålet om indgåelse af kollektive overenskomster, herunder den mellem de to hovedorganisationer indgåede hovedaftale, hviler simpelt hen på forudsætningen om anerkendelse af de modstående organisationer, der på arbejdsmarkedet er naturlige repræsentanter for arbejdsgiverne og arbejderne. Det forekommer mig som sagt ejendommeligt, at man nu har rettet forespørgslen til statsministeren, for lovgivningen har jo kun under særlige, ekstraordinære forhold beskæftiget sig med arbejdsmarkedets overenskomster. Jeg kan

ikke finde ud af, hvad det er for bestemmelser, der skal fjernes i det kollektive overenskomstsysteem for at sikre den størst mulige bevægelighed af arbejdskraften.

Jeg må minde de ærede forespørgere om, at professor Knud Illum i sine forskellige udgaver af „Den kollektive Arbejdsret“ — et dansk hovedværk på dette område — stærkt understreger, at de, der beskæftiger sig med arbejdsret, bør have et minimum af kendskab til hovedlinjerne i visse dele af den faste voldgiftsrets praksis. Dette synspunkt understreges også i en nylig udkommen bog vedrørende faglig voldgift fra marts 1964 af direktør Allan Rise, tidligere Dansk Arbejdsgiverforening. Heri præciseres, at det må anses for en nødvendighed for alle, der er ledere af faglige organisationer, og som arbejder med overenskomsterne, at have indblik i det praktiske liv, der rører sig på arbejdsmarkedet.

Men dette krav kan, som direktør Rise anfører det, i virkeligheden også rettes til en kreds, der er langt videre og går ud over organisationernes ledere og måske også til de ærede forespørgere. Det er nemlig min opfattelse, at hvis de forskellige forespørgere havde ofret et minimum af tid på bogen „Den kollektive Arbejdsret“ og på de mange afsagte faglige voldgiftskendelser, som direktør Allan Rise i sin bog har trukket frem, havde de bestemt ikke retten sådan forespørgsel til statsministeren.

Mellem Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund har der gennem tiderne været rejst adskillige spørgsmål om arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet. Den faste voldgiftsret har ved adskillige lejligheder gennem sine kendelser udfyldt mangelfulde overenskomster. De er alle efter min opfattelse gået i den retning, at arbejdsgiverne har fået tillagt en stor ret — måske en for stor ret — når det drejer sig om at lede og fordele det almindelige arbejde. Fra arbejderside har vi gentagne gange rejst krav om, at denne ret skulle indskræn-